

До днесъ го горко оплаква.,

Щомъ свърши Ангелина пѣсенътъ, всичкытъ господжи ѿ позахваляхъ и за похвалъ исплескахъ рѣцъ, а една отъ тѣхъ станъ, цѣлунъ ѿ по челото, еще ѿ даде нѣкоѿ паръ въ рѣцъ.

Слъницето бѣше еще високо, и дѣцата все въспирахъ Райка и Ангелинъ да поиграѣтъ съ тѣхъ; но тѣмъ не имъ ся играеше; тѣ досушь друго нѣщо мисляхъ. Тѣ знаяхъ, че майка имъ гы чака, за това простихъ ся съ дружинатѣ си, и като ся поклонихъ на господжытъ, отидохъ въ градътъ да купятъ хлѣбъ. Видишь ли, сестро, рече Райко, какъ ны зарадва Господъ! Ще имамы хлѣбъ! Не ще остане майка ни гладна.

Наистинъ че Минка много ся бѣше замислила за дѣцата си, но толко повече ся и зарадва като гы видѣ че ся завърнахъ, и козата искочи прѣдъ тѣхъ и милкваше ся около имъ, а тѣ и дадохъ кѣшей хлѣбъ, който тя изеде отъ рѣцътъ имъ.

Отъ сега Райко и Ангелина кажи че